

Jo Spain

Ik beken

De Fontein

Proloog

Het heden, 2012

De eerste fontein van bloed die tegen het tv-scherf spettert, het bloed van mijn man. Dat beeld zal me nog weken blijven achtervolgen, die strakke schuine straal, waarvan iedere druppel neerdaalt als een glinsterende rode traan. Dat, en het gekraak van brekend bot als zijn schedel wordt ingeslagen met een golfclub.

Dat geluid gaat door merg en been. Ik heb het nooit eerder gehoord, maar instinctief weet ik onmiddellijk wat het is. Het lijkt misschien gruwelijk om te zeggen, maar het kraken van een ingeslagen schedel is iets waar je je nooit in zult vergissen.

Een paar minuten eerder hebben we samen nog naar een misdaadserie zitten kijken op diezelfde televisie waar de bloedspetters nu vanaf druipen. We zitten allebei in onze eigen leunstoel – dure stoelen van zwart leer – en op het brede lcd-scherf speelt zich een angstige scène af. De moordenaar uit de serie maakt al jacht op zijn derde slachtoffer en achtervolgt haar door een griezelig, verlaten bos. Ik sla net mijn handen voor mijn ogen omdat ik de onvermijdelijke afloop niet wil zien. Harry moet lachen om mijn meisjesachtige reactie.

Dat is het moment waarop de vreemde opeens midden in onze huiskamer staat.

We hebben hem niet eens horen binnenkomen.

Hij heeft een golfclub losjes in zijn rechterhand, maar hij lijkt verder niet gevaarlijk, afgezien van zijn onverwachte binnenkomst. Hij draagt jeans en een T-shirt, en het lijkt alsof hij zomaar naar binnen is gewandeld vanaf het golfterrein achter ons huis.

Harry kijkt naar mij, stomverbaasd. Dan springt hij overeind, in een reflex, als een dier dat reageert op een indringer in zijn territorium. Hij opent zijn mond om verontwaardigd te vragen wat dit te betekenen heeft, als de man met zijn golfclub naar hem slaat.

Harry zakt door zijn knieën, happend naar adem. Hij is verbijs-terd, maar zijn blik gaat naar mij en ik zie dat hij een snelle bereke-ning maakt. Mijn man is heel goed in dat soort dingen. Hij weet zich binnen een paar minuten uit iedere lastige situatie te redden. Char-mant als hij is, kan hij de vogels uit de bomen praten, zegt mijn moe-der altijd. Maar deze keer lijken woorden niet voldoende.

Harry is een sterke, sportieve vent. Hij gaat een paar keer per week naar de sportschool en werkt daar ook met een bokstrainer. De afge-lopen jaren heeft hij heel wat stress gehad, en een boksbal is een goede manier om je af te reageren.

Dus als hij zich half om zijn as draait om de man die zo nonchalant tegenover ons staat met een rechtse hoek neer te leggen, ga ik ervan uit dat het daarmee afgelopen is.

Nee, dus.

De indringer raakt Harry opnieuw als de vuist van mijn man nog door de lucht snijdt.

En hij blijft op hem inslaan, steeds opnieuw.

Harry heeft geen enkele kans.

Even later ligt mijn man op de grond, terwijl zijn aanvaller zwe-tend over hem heen gebogen staat, kreunend van inspanning. En weer daalt de golfclub neer. De man houdt de ijzeren golfstok zo stijf in zijn hand geklemd dat zijn knokkels wit wegtrekken en ik zijn bi-ceps zie zwellen. Steeds als hij Harry raakt, hoor ik dat geluid, tot diep in mijn maag, en bij elke klap spatten er splinters kraakbeen, tanden, speeksel en vers bloed in het rond. Harry begint te kotsen en een vochtige plek kruipt langs de pijp van zijn beige broek omlaag.

Ik zit nog steeds in mijn stoel en zie het gebeuren.

Ik zeg geen woord.

Ik ren niet naar de telefoon.

Ik stort me niet op de indringer.

Het liefst zou ik mijn handen voor mijn ogen slaan terwijl zich dit afspeelt. Ik wil het niet zien, het is gewoon te gruwelijk, net als die thriller op tv.

Eindelijk komt er een eind aan het pak slaag. De man laat zijn golf-

club zakken en neemt de schade op. Harry is niet meer te herkennen. Overall zit bloed. Dit is dus wat ze bedoelen als ze zeggen dat iemand tot pulp geslagen is. Deze... troep. Nauwelijks nog een menselijke vorm. Hier ligt de man die ik bijna mijn hele volwassen leven heb gekend. Een man die mijn hand heeft vastgehouden, mijn lippen heeft gekust, naast me heeft gelegen, in me is geweest... Ik ken ieder plekje van zijn lichaam, maar er is niets meer wat ik nog herken.

Dan buigt de indringer zich naar Harry toe en fluistert hem iets in het oor, heel rustig en zacht, bijna liefkozend.

Wát? Wat zegt hij?

De man richt zich op en kijkt mij onderzoekend aan. Hij heeft donkere, nee, zwarte ogen, en zwart haar. Niet donkerbruin, maar zwart als kool. En dikke wenkbrauwen. Volle, rode lippen. Hij is jonger dan ik, maar niet veel, een jaar of tien. En hij ziet er goed uit, zelfs nu hij van top tot teen is besmeurd met Harry's bloed.

Ik weet wat dit is.

Een afrekening.

Wij zijn niet perfect, Harry en ik. We hebben allemaal onze geheimen, nietwaar? Kleine leugentjes, grotere zonden.

Maar wat heeft Harry gedaan om dit te verdienen?

Mijn blik gaat weer naar zijn lichaam en ik begin half te jammeren. In gedachten heb ik Harry vaak genoeg dood gezien, maar niet zo... Ik had nooit kunnen denken dat het zo zou gaan.

Dan draait de man zich op zijn hakken om en loopt de huiskamer uit. Zomaar. Hij is weg.

Vaag dringt het geluid van de dichtvallende voordeur tot me door.

Ik ben alleen, afgezien van die bloederige, verminkte hoop vlees, vlak voor mijn voeten.

En eindelijk doe ik iets, eindelijk komt mijn lichaam in actie.

Ik plas in mijn broek.

Julie

Toen ik Harry ontmoette, vertelde hij me dat hij iets deed in de financiële wereld.

Wat dat betekende, vroeg ik hem. Voor mij was de financiële wereld een benaming die mannen in scherp gesneden pakken hadden bedacht voor dubieuze baantjes in splinternieuwe kantoorgebouwen in de hoofdstad. Geen echte banen. Ik was opgegroeid in een klein dorp op het Ierse platteland. Ik was gewend aan mannen in overalls, met eeltige handen, een kromme rug, een verweerd gezicht en weinig pretenties of ambities.

In het begin van de jaren negentig was de ‘financiële wereld’ in Ierland in een stroomversnelling geraakt. In de tien jaar die eraan voorafgingen had het er niet best uitgezien voor ons kleine land – werkloosheid, massale emigratie, hoge belastingen en politici die verdachte enveloppen aanpakten en tot aan hun nek in duistere zaakjes zaten. Maar in de jaren negentig ging alles opeens heel anders. We wisten het nog niet, maar het land zou zich opwerken tot een Keltische tijger. Het geld stroomde binnen en... jeezus, ik had nog nooit een land meegemaakt dat zo snel aan luxe gewend raakte als Ierland. Alsof we altijd in het geld gezwommen hadden.

Mijn achtergrond bereidde me niet goed voor op wat er komen ging. Mijn vader had een klein boerenbedrijf, al lang voordat de Europese subsidies kwamen, en mijn moeder deed het huishouden en bracht een hele rits kinderen groot. In de jaren zeventig was haar het bericht ontgaan dat het niemand meer iets kon schelen wat de paus van condoms vond of wat er in het echtelijke bed gebeurde. Gelukkig maar, voor mij. Ik was de jongste van ons grote gezin, iedereen was dol op me en ik werd vreselijk verwend, voor zover dat mogelijk was met onze bescheiden middelen.

Toch was ik nooit tevreden. Leitrim had niets te bieden. Van mij, als jongste van het stel, werd goddank niet verwacht dat ik op de boerderij zou blijven of in de buurt bleef wonen. Die verantwoordelijkheid viel toe aan mijn oudere broers en zussen. Ik mocht mijn school afmaken en dat deed ik ook. Ik werkte zelfs zo hard dat ik een gouden kans verdiende: een plek aan het Trinity College in Dublin, om letteren te studeren. Ik wilde leraar worden. Ik had Maeve Binchy's *Circle of Friends* gelezen. Nieuwe vrienden, de hoofdstad, elke zomer drie maanden vakantie en aan het eind een goed pensioen? Ja, graag. Dat ik van het platteland naar de stad vertrok was het eerste teken dat ik anders was. Mijn arme oma kreeg bijna een hartaanval toen ze hoorde waar ik naartoe ging. Goed, het waren de jaren negentig, maar zij was vijfentachtig, van een heel andere generatie, en het leven had haar een paar vaste regels geleerd. Om te beginnen trokken jonge meisjes niet in hun eentje van Leitrim naar Dublin, behalve om een oplossing te vinden voor een onplezierige en ongewenste verrassing in hun buik. In de tweede plaats gingen ze niet studeren, behalve voor kapster of secretaresse. En in de derde plaats, als ze toch zo nodig moesten breken met alle tradities, gingen ze zeker niet naar het Trinity, waar het wemelde van de onbetrouwbare, arrogante protestanten. Zij dacht nog altijd dat het college katholieken weerde.

Uiteindelijk kreeg ze wel gelijk. Het Trinity bleek heel gevaarlijk voor me – niet de universiteit zelf, maar de mensen die ik er zou tegenkomen.

Ik zag Harry McNamara voor het eerst op het studentenbal van mijn derde jaar, in 1994.

Mijn date was straalbezopen, al vóór middernacht, en mijn vriendin Grace was verdwenen om speeksel uit te wisselen met een oude-rejaars biologie. In mijn eentje slenterde ik over de oude stenen binnenplaats en verschoot voortdurend van kleur in de veelkleurige schijnwerpers die op strategische plaatsen waren opgesteld om de negentiende-eeuwse muren van het Trinity te verlichten. Hopelijk zou ik ergens een van mijn vrienden of vriendinnen tegenkomen om de rest van de avond mee door te komen. Ik was niet graag alleen.

Opeens hoorde ik een zacht fluitje, gevolgd door de woorden: ‘Kijk eens aan! Als dat Jessica Rabbit niet is.’

Harry riep me vanuit een hele kring van mensen waarin hij het duidelijke middelpunt was. Hij leunde nonchalant tegen de muur van de kloostertuin, alsof hij audiëntie hield. Zijn vlinderdasje hing open rond zijn hals en er stak een sigaar in zijn mondhoek. Zonder enige twijfel was hij de knapste man die ik ooit gezien had. Helemaal niet Iers. Een zongebruinde, gebeeldhouwde kop met golvend bruin haar. Een dure smoking, goed gesneden, zoals een vent die hoorde te dragen, en strak genoeg om zijn sportieve, gespierde lijf te accentueren.

En dan die glimlach – dat deed de deur dicht.

Het groepje spleet als de Rode Zee voor Mozes toen hij naar me toe kwam. Iedereen was duidelijk jaloers op de nieuwkomer die zo makkelijk en onbedoeld zijn aandacht had getrokken.

‘Had je het tegen mij?’ vroeg ik met opgetrokken wenkbrauwen terwijl ik om me heen keek, zogenaamd zoekend naar degene voor wie die opmerking bedoeld kon zijn. ‘Is dat je tactiek? Seksistische praatjes tegen willekeurige vrouwen?’

Ik kon hem wel aan, gewend als ik was aan de aandacht van het andere geslacht. Ik was geboren met blonde krullen, hemelsblauwe ogen en volle rode lippen. Aantrekkelijk voor de meeste mannen, neem ik aan. Maar mijn figuur was mijn sterkste punt, zoals Harry blijkbaar was opgevallen. Ik was altijd tener geweest (Polly Pocket, zoals mijn oudere zussen me al snel hadden genoemd), maar zodra ik in de puberteit kwam, was alles goed op zijn plaats gevallen, zoals bij alle meisjes Ferguson: blonde krullen en een knap snoetje. Alleen had niemand zulke tieten als ik. Mijn zussen konden het niet uitstaan.

De avond dat ik Harry’s aandacht trok, zag ik er best sexy uit, dat wist ik. Ik droeg een strakke, smaragdgroene avondjurk, die was begonnen als een goedkoop ding van de Primark, maar in een magische creatie was veranderd nadat Grace’ moeder zich erover had ontfermd en wonderen had verricht met haar naaimachine.

‘Jezus, mam!’ had Grace geroepen, groen van jaloezie. ‘Je zou mij

het huis uit schoppen als ik er zo bij liep, maar Julie stuur je zo naar een feestje.’

‘Ik hou zielsveel van je, kind, maar Julie heeft er nou eenmaal het figuur voor,’ antwoordde mevrouw Delaney, met een blik op de twee spiegeleitjes van die arme Grace.

‘Alles van jou geërfd, akelige oude heks,’ mompelde Grace.

Mijn oversekste vriendin had die jurk beter kunnen gebruiken dan ik. Anders dan veel meiden was ik niet gaan studeren om een man te vinden. Ik had het heerlijk gevonden dat onze moeder altijd thuis was, maar bij de gedachte om zelf ook zo’n brave huisvrouw te worden raakte ik echt in paniek. En ik was zeker niet van plan om al met kind te worden geschopt nog voordat ik een ring aan mijn vinger had.

Ik maakte mezelf wijs dat ik een onafhankelijke jonge vrouw was die haar eigen leven wel kon bepalen.

Zo slecht kende ik mezelf.

Harry moest lachen om mijn bitse antwoord, en schudde toen verwijtend zijn hoofd.

‘Nou, nou. Is het seksistisch om vast te stellen dat jij de mooiste vrouw hier bent? Echt, ik weet niet wie jouw date is, vanavond, maar de vent moet niet goed bij zijn hoofd zijn om je alleen te laten! Tenzij jij dat zelf al had bedacht en hém hebt gedumpt?’

Ik grijnsde onwillekeurig. ‘Hij is hier nog wel... ergens.’

‘Oké. Maar terwijl hij nog... ergens is, heb ik de kans om je het hof te maken. Om te beginnen zal ik wat champagne voor ons halen. Het deugt gewoon niet dat jij hier als een godin ronddwaalt zonder een glas in je hand. Alleen het beste is goed voor jou.’

‘Bij mij thuis drinken ze geen champagne,’ snoof ik. ‘En het hof maken? Zei je dat nou echt?’

Hij kleurde. ‘Ja, ik geloof het wel. Het zal wel door die jurk komen. Die lijkt gemaakt voor jou en je... charmes. Ik weet niet eens mijn eigen naam meer, laat staan in welke eeuw we leven.’

‘Wauw. Vertel eens. Heb je dit vanavond voor de spiegel geoefend voordat je vertrok, of ben je echt zo?’

‘Toe nou! Denk je heus dat ik dit zou oefenen, zo klef te doen?’ Hij boog zijn hoofd en lachte naar me. Een schattige pup met bruine ogen. ‘Alsjeblieft, heb een beetje medelijden. Dat stel hier achter me staat te kijken of het me lukt. Als je nu doorloopt, is mijn reputatie voorgoed verpest. Neem me in elk geval een beetje serieus.’

‘Ik wil best medelijden met je hebben, maar je had me goede champagne beloofd, en die hebben ze hier niet.’

‘Wacht even, nu zie ik licht aan het einde van de tunnel. Die hebben ze wél, maar je had de juiste bar nog niet gevonden.’

‘Hm. Maar ik ben niet te koop, met champagne of wat dan ook.’

‘Bedoel je dat je onbetaalbaar bent?’

‘In één keer goed.’

Ik ben geen cliché. Ik viel niet alleen voor Harry McNamara omdat hij een goede babbel had en een kist met champagne achter de bar had staan, gereserveerd voor oud-studenten. En hoe hij ook probeerde me te versieren en hoe aangeschoten ik zelf ook was, ik zou nooit met hem naar bed zijn gegaan. Ik kwam uit een klein dorp, ik was een meisje van het platteland, en een onenightstand kwam niet in mijn woordenboek voor.

We raakten wel in gesprek, en zo ontdekte ik dat hij zelf ook een oud-student was. Dat verklaarde zijn toegang tot de speciale bar.

‘Goh, hoe oud ben je dan?’ vroeg ik. ‘Weet de universiteit wel dat je hier rondsluipt, op jacht naar arme, weerloze meisjes? En wat doe je precies in die financiële wereld van je?’

Dat vond hij wel grappig.

‘Ik ben zevenentwintig,’ zei hij. ‘Niet te oud voor je, hoop ik. En jij, begin twintig? Ik ben niet op jacht, hoor. Ik laat de meisjes keurig met rust. En ik werk bij een bank... nou ja, zoiets.’

‘Zeg dat dan. Je werkt bij een bank. Waarom gebruikt iedereen altijd van die dure woorden, zoals “financiële wereld” of “financieel consulent”? Ik word leraar, geen “kennisconsulent”. Wat? Waar moet je nou weer om lachen?’

‘Om jou,’ zei hij, terwijl hij zich naar me toe boog, met zijn bruine ogen en zijn lange wimpers vlak bij de mijne. Ik voelde zijn adem

tegen mijn lippen, een mengeling van drank en pepermunt. ‘Ik zou de hele avond naar dat zangerige accent kunnen luisteren. Ben je altijd zo recht voor zijn raap?’

‘O. Ik dacht dat je moest lachen omdat ik gewoon docent wil worden.’

Hij bracht zijn mond naar mijn oor en fluisterde: ‘Toe nou. Jij zou nooit gewoon iets worden.’

Ik deinsde terug en bloosde, geschrokken van mijn eigen fysieke reactie op zijn nabijheid. Ik was nog maagd, maar het enige wat ik wilde was dat die jongen me suf zou neuken. Bleek ik toch een stiekeme slet te zijn.

‘Zullen we wat gaan drinken?’ vroeg hij. ‘Uit de drukte vandaan?’

‘Nee. Mijn vrienden zijn hier ook. Ik moet ze zoeken. We hebben een afspraak – geen meisje blijft hier achter.’

‘Ach, onzin. Wat moet je met die lui? De avond is nog jong. Hé, het is nog niet eens licht buiten. Zo makkelijk geef ik me niet gewonnen.’

‘Nee, ik ook niet,’ zei ik. ‘En daar zie ik mijn vriendin Grace alweer. Ze komt net boven water om naar lucht te happen. Ik moet gaan.’

Alles aan Harry was lekker. Niet alleen hoe hij eruitzag, maar ook zijn zelfvertrouwen, de kracht die hij uitstraalde, die zekerheid. Hij was iets ouder dan ik en hij stond me te versieren, maar niet op een ranzige manier.

En hij had nog iets anders, iets... gevaarlijks.

Alsof hij zich niet aan de gewone regels hield.

Ik was altijd een keurig meisje geweest. En keurige meisjes horen keurige jongens te kiezen. Maar Harry’s aandacht was bedwelmend.

Uiteindelijk was er meer dat me in hem aantrok dan ik zelf wist. Ik was een jonge vrouw met ambitie, maar ook gewend aan een liefdevolle omgeving. Zo gaat dat in een grote, hechte familie. Ik wilde dan wel mijn eigen weg zoeken in de wereld, maar niet in mijn eentje. En ik denk dat ik in Harry ook zoiets herkende. In de loop van de tijd werd me duidelijk dat hij niet zo zelfverzekerd was als hij overkwam. Hij had graag mensen om zich heen, mensen die hem bewonderden en naar hem opkeken. Maar hij had nooit iemand gehad die er wer-

kelijk toe deed. Geen familie, zoals ik zou ontdekken, en geen echte vrienden. Hij liet maar heel weinig mensen toe.

Op dat feest van de universiteit gaf ik hem mijn nummer.

Maar er was iets wat ik toen niet wist.

Harry was naar het feest gekomen met een date. Zij was er niet bij toen hij mij zag. Misschien was ze naar de wc, haar make-up bijwerken, of wat dan ook. En tegen de tijd dat ze terugkwam, was Harry verdwenen.

Je zou kunnen zeggen dat het bij ons liefde op het eerste gezicht was, en dat zijn date daarom geen rol meer speelde.

Dat zou de romantische versie zijn.

En zou het iets hebben uitgemaakt als ik had geweten hoe makkelijk hij vrouwen oppikte en weer liet vallen? Harry zou er wel een andere draai aan hebben gegeven, en waarschijnlijk had ik hem geloofd. Daar waren we allebei goed in, maar hij vooral.

Bijvoorbeeld toen hij zei dat hij bij een bank werkte. Wat hij er niet bij vertelde – en hij had me wel uit de droom mogen helpen – was dat hij niet zomaar bij een bank werkte.

Hij had er zelf een.

Op zijn twee- of drieëntwintigste was Harry zijn eigen bank begonnen, een bank die voornamelijk jonge, ambitieuze projectontwikkelaars financierde, een bank die werd geleid door een jonge, ambitieuze bankier. Harry was een man die gewend was zijn zin te krijgen.

Ik hield hem maandenlang aan het lijntje, wat de jacht nog extra spannend maakte.

Inmiddels was ik smoorverliefd op hem, en hij op mij.

Het beeld is dus wel duidelijk? Twee onschuldige, hoopvolle, verliefde jonge mensen. Zo begon ons sprookje. Maar je weet het nooit met sprookjes. Soms zijn ze grimmiger dan je had kunnen denken.

Lees verder in *Ik beken*

Van Jo Spain verschenen:

Ik beken
Iets te verbergen
Zes duistere redenen

Eerste druk oktober 2018

Oorspronkelijke titel *The Confession*

Oorspronkelijke uitgever Quercus, an Hachette UK company

Copyright © 2018 Jo Spain

The moral right of Jo Spain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6163 6

ISBN e-book 978 90 261 4519 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.